

SZAPPHÓ-PARADIGMA

25

Ahogy erdőmélyben a sérült állat
csörtet, s próbál megmenekülni, futok
feléd, te vagy rejtekem, az üresség
sortüze közben,

hogyan érintselek, mielőtt elfolyik
tagjaimból minden erő, s lássalak,
mielőtt elköltözik a szememből
végleg a látvány.

Nem a boldogságra születtünk, és nem
is a fájdalomra, de egymásért csak,
s arra, mi majd megszületik belőlünk,
kezdet a végben.

Mert kezdet vagyunk és vég vagyunk, és a
köztes időben az élet metszi meg
vágyaink, oltja be szavunk, míg végül
túl a beszéden,

és végképp túl vágyakon is, teremtve,
majd bomolva, s újrateremtve járjuk
táncunkat, keringve, akár a bolygók,
isteni rendben.

69

Nem tudlak téged egészen magamba fogadni,
hiszen akkor meg kellene szüljelek újra,

és erre a földre, ahol kín a különlet és
átok az egyesülés, elég egyszer leszületni.

149

Te sűrű gyanta, ég, úgy dermedsz fölénk sötéten,
*mint amikor lecsukódnak az éjjeli hosszú
álom alatt szemei* annak, akit szeretünk.

Vágyom az éjben élni, s vigyázni a másik éjt,
szeretve lenni végül, démonok idején túl –
fényben, s szempár sugarában is fürdetni arcom.

166

*Azt mesélik, a szép Léda egy ízben, midőn az öregség
alakját összehúzta már, s arcára titokban fátylat szőtt
az idő, jártában jácintszinü tojást lelt betakarva.
S fátyla mögül az időnek látta, a forma időtlen: tojás,
bolygó, csecsemőkoponya, öreg arc. S megtörte a héjat.
„El nem enyészik, súgd a törésbe, ki nem születik meg.”*